

În Societatea Sacerdotală a Sf. Cruci

Eram la sfârșitul decadelor anilor '40 și era în ziua 3 decembrie 1949 când l-am cunoscut personal pe Fondatorul lui Opus Dei. (...) În marea sală a sufrageriei, noi alumni ședeam pe unele scaune (bănci) de-a lungul pereților iar în centru era o masă mare în formă de T pentru invitați. În capul mesei era Monsenior Escrivá împreună cu Ambasadorul, rectorul Don Jaime Flores și alte personalități. Era 3 decembrie

1949, la amiază și nu voi uita niciodată.

21.04.2012

Prima informație despre Opus Dei

Despre Opus Dei am avut prima informație – și foarte bună – în 1941 din cauza uneia din atâtea persecuții suferite de sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer și Opera sa – cea de la Barcelona.

Fiind încă seminarist, eram vicerector al seminarului din Girona, iar rectorul, Damian Estela, a primit știrea că la Barcelona au fost dați afară din Congregația mariană doi membri pe motivele că fac parte dintr-a „sectă eretică” numită Opus Dei. Aceasta era știrea sosită la episcopul din Girona. Altceva nu știam.

Rectorul alarmat de apropierea în care ne aflam de Barcelona – numai 100 de km – mi-a adus la cunoștință știrea. M-am oferit să merg acolo să aflu cele întâmplate.

La Barcelona stătea un preot prieten, scriitor, Ricardo Aragó, care știa ce se întâmplase în mică lume ecleziastică. Putea să mă informeze exact. Acest preot, mai bătrân ca mine, era originar dintr-un sat apropiat de unde locuiam părinții mei, dar trăia la Barcelona.

Luai primul tren de dimineață spre Barcelona, și din gară luasem taxi spre Sarrià, partea orașului unde locuia dr. Aragó.

A rămas surprins când mi-a deschis ușa:

—Minune! Ce te aduce aici?

—Am nevoie de o informație.

Și fără nici o introducere, șezând, îi cerui să-mi vorbească despre „erezia” Opus Dei.

—Nu e o erezia, îmi zise, ci o opera mare și de un mare viitor pentru Biserică.

M-am gândit că poate nu m-am exprimat corect cu privire la temă și am insistat:

—Nu, domnule dr. Aragó, v-am întrebat despre erezia, care zice-se că este foarte periculoasă și care dezorientează mai ales tineretul.

—Da, îmi repetă el, dar nu e o erezie: este o organizație care va avea un viitor în Biserică. Este o operă foarte bună. Atunci mi-a vorbit cu lux de amănunte cine era Fondatorul când s-a născut Opus Dei, ce voia, și pentru ce era persecutat pe nedrept, chiar și de lumea bună care vedea o erezie acolo unde era o chemare universală la sfințenie, se voia să fie sfinți în

mijlocul oamenilor de tot felul – muncitori la tot ce este muncă, în viață de toate zilele.

Am ieșit și prind trenul pentru Girona, cu ideea foarte clară: că Opus Dei nu numai că nu era erezie, dar era o operă bună și de mare ajutor pentru Biserică. Rectorul Seminariului nu trebuia să-și bată capul. I-am povestit lunga întrevedere cu toate detaliile, și era clar că nu avea de să se teamă, dimpotrivă să se bucure pentru faptul că Dumnezeu a ridicat ceva bun pentru Biserică.

Era în ziua de 3 decembrie 1949, la amiază, și nu voi uita niciodată

Eram la sfârșitul decadelor anilor '40 și era în ziua 3 decembrie 1949 când l-am cunoscut personal pe Fondatorul lui Opus Dei.

La Roma se trăia o mare expectativă pentru Anul Sfânt 1950, când se

așteptau celebrări mari.

Ambasadorul Spaniei pe lângă Sf. Scaun, don Joaquín Ruiz Jiménez a avut fericita idee de a organiza o masă și o întâlnire a cremei a coloniei spaniole din Roma, pentru a se discuta asupra Anului Sfânt. În acești ani eu eram la Roma.

În marea sală a sufrageriei, noi alumni ședeau pe unele scaune (bănci) de-a lungul pereților iar în centru era o masă mare în formă de T pentru invitați. În capul mesei era Monsenior Escrivá împreună cu Ambasadorul, rectorul Don Jaime Flores și alte personalități. Era 3 decembrie 1949, la amiază și nu voi uita niciodată.

Monseniorul Escrivá era foarte solicitat de toți, și mulți îl salutau și vorbeau cu el. M-am apropiat de el și, deja lângă el, se întoarse spre mine: m-am prezentat și i-am zis că vream să-i cer un sfat:

—Spune-mi fiule, ce vrei?

În câteva cuvinte i-am arătat planul și dificultățile mele: episcopii.

—Fiule, fii atent –îmi zise deodată, în primul rând roagă-te mult; apoi jertfește studiul, munca, orele... și apoi du-te și vorbește ca de la om la om și cu încredere cu toți episcopii și în al patrulea rând pornește la treabă.

Nu a adăugat nimic altceva, nici eu. I-am mulțumit pentru sfat și m-am retras.

A rămas astfel săpat în mine ceea ce mi-a zis, au trecut ani mulți și-mi amintesc textual. Pe 7 ianuarie mă întorceam la Roma, fiind pusă în mișcare organizația pe care vroiam.

Era Anul Sfânt, strălucind cu adevărat la Roma. La jumătatea lui mai fu canonizarea sf. Anton Maria Claret, un sfânt catalan care a fost

episcop în Cuba. La canonizare au mers mulți spanioli iar ambasadorul a oferit un alt prânz în același palat Altemps – Colegiu Spaniol, persoanelor sosise cu această ocazie.

Era invitat și Mons. Escrivá și aceasta mi-a fost ocazie să-i mulțumesc pentru sfatul dat. Ca și data trecută, după vizita la Sfântul Sacrament m-am apropiat de el și-mi zise deodată: Îmi aduc aminte de tine fiule.

Și înainte de a-i putea vorbi mă luă de un braț și plecarăm spre coridorul deschis care era în față și ducea spre curtea interioară. Nu era nimeni. Ne-am oprit și mă asculta cum îi mulțumeam pentru sfat, i-am povestit cele întreprinse de mine, și că planul misionar e în plin mers.

Nu a comentat nimic. După ce am terminat eu m-a îmbrățișat cu putere, și începurăm să mergem în lungul coridorului. Mons. Escrivá, mergând, îmi vorbea despre o temă

cu totul diferită de ceea ce i-am spus eu, chiar dacă avea ceva relație. Îmi vorbea despre preoție, despre sfințenie, despre iubirea față de Biserică, despre dăruirea personală, despre a-l pune pe Cristos deasupra tuturor activităților umane.

Am rămas ca lovit pentru că îmi dădeam seama că îmi vorbea un om al lui Dumnezeu, un preot sfânt. La capătul coridorului nu m-a lăsat; am continuat să vorbim, mergând în timp ce mă ținea de braț. Îmi amintesc că era cam incomod să mergem pentru că eram aproape unul de altul și sutanele se încrucișau la fiecare pas, dar am continuat să mergem pe coridor, încet și îmi vorbea mai departe cu cuvinte înfocate iar eu îi răspundeam silabisind.

Impresia ce mi-a făcut-o e de nedescris. Să întâlnești fără să te aștepti un preot sfânt care se interesa

de ceea ce era în viața mea esențial și într-un mod atât de direct și personal, a fost ceva așa de profund încât a făcut să mă gândesc la tot felul de hotărâri.

În acel moment clerul diecezan nu putea face parte din Opus Dei. A fost posibil o lună mai târziu, la 16 iunie 1950 când Pius XII a semnat definitivă aprobarea lui Opus Dei, din care face parte indisolubilă Societatea Sacerdotală a sfintei Cruci, la care pot adera preoți diocezeni.

Atunci mi-am dat seama de acea aprobare transcendențială care avea să-mi influențeze viața.

M-au pescuit

La finele studiilor mele universitare la Roma, în 1951, m-am întors la Girona, la seminarul meu.

După un an, un grup de tineri făcu o reculegere spirituală predicată de

don Florencio Sánchez Bella, preot de la Opus Dei care stătea la Barcelona.

Întorși acasă am mers la prietenul meu Enrique Salvatela care mi-a telefonat întrebându-mă la ce oră puteam să-l primesc pe preotul de la Opus Dei care tocmai ținuse reculegerea spirituală și dorea să vorbească cu mine.

—Uite, Enrique, îi zisei, aud vocea câteva persoane care cred că sunt cele care am fost la reculegere.

—Da, stau de vorbă cu preotul.

—Atunci vin eu acasă la tine și nu te fac să piardă timpul. La Seminar suntem în vacanță.

Cu mantia solemnă și cu pălăria care se foloseau atunci am ajuns în zece minute și mă prezentai la etajul trei din strada Sf. Clara.

—Mai bine dacă mergem acasă la mine, am casa plină.

—Îi aud și mi se par foarte mulțumiți.

—E grozav! Aici puteți vorbi în voce.

Intră îndată tânărul preot don Florencio. Abia ne-am salutat, ca și cum ne-am fi cunoscut ca mari prieteni –deși nu ne văzusem niciodată, și-mi zise:

—Acești domni au făcut aici o reculegerea spirituală. Unii sunt deja de la Opus Dei iar alții vor să devină. Le-am cerut cin-ar putea orienta și dirija, un preot care ar înțelege ce e Opus Dei – pentru că stau la Barcelona – și mi-au spus Mons. Pèlach. Se pare că le cunosc toți, Ești de acord?

—O clipă – îi zisei.

—Ai ceva împotriva lui Opus Dei?

—Nu, nimic. Îl admir, dar îl cunosc puțin. Îmi spuneți că sunt deja câțiva de la Opus Dei, iar alții vor să facă parte. Ar trebui să-mi povestiți ceva despre Opus Dei. Dacă nu, cum să-i dirijez?

—Uite, spiritualitatea acestor domni e totalmente seculară, ca aceea a unui preot diecezan (ei sunt laici).

Ca după o scuturătură zdravănă mă trezii în picioare.

—Ce e în Opus Dei pentru preoții diecezani?

Don Florencio râse cu poftă și îmi zise:

—Ia loc, ia loc... Și începu să-mi povestească.

În timp ce-l ascultam foarte surprins mă gândeam că nu auzisem de așa ceva când timp studiasem la Roma la

Universitate și am comentat cu multă convingere:

—Atunci trebuie să fie foarte mulți preoți diecezanî în Opus Dei!

—Uite, în Opus Dei nu se dă importanță statisticilor – se limită să-mi zică.

Trebuie recunosc că asta mi-a făcut o mare bucurie. E necesar să faci binele dar fără gălăgie (fără să-l vânturi). În realitate, apoi aflai că am fost primul preot diecezan spaniol și în lume care am cerut să fiu admis în Societatea Sacerdotală a Sfintei Cruci.

Don Florencio continuă să-mi explice detalii pe care aveam să le descopăr și pe care le ascultam cu dor. La un moment când îmi vorbea despre universalitatea Lucrării, îl întrebai:

—E prevăzut că un preot diecezan să poată merge în misiuni?

—Da, răspunse el, dar *Părintele* a scris într-o instrucțiune că trebuie să mergă în grup și cu certitudinea de a avea mereu un ajutor uman și supranatural după spiritul nostru.

Deodată, în picioare și convins exclamai:

—Dacă-i așa înscrie-mă.

—Nu, acum nu. Trebuie să te gândești bine și să te rogi mult.

—Înscrie-mă. M-am gândit și m-am rugat deja. L-am căutat în toată Europa.

—Și se că l-am găsit tocmai la Girona, comentă el satisfăcut.

Am continuat să mai vorbim puțin.

Apoi îmi zise că se va întoarce după opt zile și vom mai discuta atunci.

Mi-a spus să mă rog mult la Sf.

Fecioară pentru chemarea mea la

Opus Dei. Și ne salutarăm. Coborând

scările mi-am dat seama că nu am vorbit nimic despre conducerea spirituală a domnilor ci numai despre mine.

Mergeam iradiind de bucurie cu gândul și imaginația lucrând la maximum, încât pe la jumătatea podului mă auzeam zicând clar:

—M-am pescuit!

Și mergând repede am ajuns în grabă în fața Tabernaculului bisericii Seminarului.

Așteptarea

Cât m-am rugat! În tot momentul! Îmi venea mereu în minte amintirea marii descoperiri. Acolo era comoara ascunsă pe care am căutat-o în cel șapte națiuni, mărgăritarul prețios din Evanghelie. Mă simțeam un om fericit.

Am trecut opt zile și vine să mă caute nu don Florencio ci un alt preot, don Emilio Navarro. În conversația care a durat câteva ore bune, mi-a dat atâtea amănunte despre viața și spiritul lui Opus Dei.

Mi-a dat și să citesc un scris al Fondatorului; mi-a zis ca Dumnezeu îl cheamă pe fiecare la locul unde lucrează și nu este luat nimeni de la locul său pentru că are chemare la Opus Dei, și prin urmare un preot diecezan va asculta totdeauna de episcopul său. Că nu voi avea nici un superior la Opus Dei de la care aș putea primi spiritul inspirat al părintelui Escrivá și ajutorul supranatural de a mă sfinți în exercitarea chemării (ministeriului) având în vedere că aceasta este munca preotului. Mi-a vorbit despre unitatea vieții, despre importanța lucrurilor mărunte, despre iubirea vieții obișnuite, despre unirea cât mai strânsă între preoți, despre *nihil*

sine episcopo (nimic fără episcop), și despre multe alte.

Eram de acord în toate și doream să oficializez dăruirea mea totală cât mai repede. În sfârșit, „Înscrie-mă o dată pentru totdeauna la Opus Dei”. Îmi surâse... ți îmi zise că după opt zile când se va întoarce don Florencio, și voi fi vorbit cu el, dar între timp să mă rog mult la Sfânta Fecioară care ne iubește mult.

Mi-a lăsat adresa lui don Florencio și ne-am salutat.

Cât era de frumos totul! Ce frumoasă era această „invenție” ca un preot diecezan să nu se simtă niciodată singur și să aibă totdeauna ajutorul uman și supranatural de care are nevoie. E clar ca aceasta este inspirația lui Dumnezeu.

Aceste gânduri și altele au făcut ca așteptarea să se prelungească. De ce nu vroiau să mă înscrie când eu am

spus peste tot și la toți că eram decis cu totul? Din când în când fredonam cântecul „cine speră se disperă” care, apoi continua cu: „va veni, va veni și bucuria”.

Don Florencio nu mai venea. Eram plecat să-l iau de la gară dar n-a venit. Atunci am luat trenul și m-am dus la Monterols.

—Ce te aduce aici?

—Cum, ce mă aduce?

M-a îmbrățișat și am intrat într-un salonaș. Am stat de vorbă mult timp, iar la ieșire știam că trebuie să scriu Părintelui o scrisoare simplă, familiară, prin care să cer să fac parte din Societatea Sacerdotală a Sfintei Cruci.

Atunci mi-am dat seama că pentru a face „parte” nimeni *nu te* „înscrie”...

—Între timp continuă să te și să oferi lucrurile (mici) și când vine o sărbătoare a Sfintei Fecioare care îți place, scrie *scrisoarea*.

Am datat-o 5 august 1952. În această zi e sărbătoarea Sfintei Marie a Zăpezilor. E sărbătoarea (hramul) de la „Santa Maria Maggiore” prima bazilică din Occident în cinstea Sfintei Fecioare. O ninsoare (vara, 5 august) a arătat la Roma locul –după ce Conciliul din Efez (431) a definit ca dogmă de credință că Maria, Mama lui Isus este cu adevărat Maica lui Dumnezeu.

Voiam să pun dăruirea mea totală în mâinile Sfintei Fecioare, căreia să-i rămân fidel pentru totdeauna. Ea mă va ajuta să rămân fidel.

(Din cartea: *Abancay. Un episcop din Anzii peruani*, Enrique Pèlach. –Rialp, Spania)

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/in-](https://opusdei.org/ro-ro/article/in-societatea-sacerdotala-a-sf-cruci/)
[societatea-sacerdotala-a-sf-cruci/](https://opusdei.org/ro-ro/article/in-societatea-sacerdotala-a-sf-cruci/)
(17.03.2026)